

NÚMERO
SOLT
15 Cèntims

SETMANARI POPULAR INDEPENDENT

Palamós 4 de Gener de 1929.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Palamós, trimestre	2'00	ptes.
Fera, trimestre	2'25	id.
Estranger, un any	15'00	id.

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ

MAURI I VILAR. 2. SEGON

Anuncis, comunicats i reclams a preus segons tarifa.
Pagaments a la bestreta.

Els cors no passen!

Per la faç de la terra, les ombres de la nit passejen llur triomf agensades per la llússor de milers d'estels, que com petits diamants, espurnejen en el cel, acompanyades en llur apoteosis per la trista cançó del suau oreig, que desgrana amb ritme ses pausades notes, interrompudes aquestes, qualque volta, per el cant aflautat d'alguna au nocturna, que celebra la victòria de les tenebres sobre el gènit de la llum.

Una veu trista ressona en la calma silent, qu'apar pugna per rompre el gel d'un silenci desdenyós.

— Escoltem, Maria, escoltem per Déu, per lo que més estimis, i després, riu, si vols, riu força. Fa molts jorns que t'havia demanat aquests moments per parlar a soles. . . , per dir-te coses, qu'en les orelles dels demés, moltes voltes, són motiu de befa. Volia repetir-te lo que tu ja saps: l'història sempre nova i sempre vella. . . . aquella sublim història que molts converteixen en una farsa, una pantomima innoble, perquè no hauen esment de que són els cors els que juguen: l'amor! Te voldria dir lo que sento per tú Maria, tot l'immens abim de dolçor que tu suposes per mi; el goig immens qu'em dóna la teva veu. . . perquè tot ho és per nosaltres la persona aimada!

Espurnejen amb més força els estels. . . , l'oreig desgrana més dolces cançons. . .

— Tan plaent com és l'amor i tan trist quan no troba ressó! Es una nota gitada al etzar que fineix per

perdre's. Conec molt bé, Maria, —continúa la veu amb to més punyent encara— el motiu del teu menyspreu. . . Soc lleig! Perqué, perquè seras tu d'aquestes que judiquen a un home per el seu rostre? Ah, Maria, el rostre no és res més qu'una careta, una màscara sens cap preu; és moltes voltes la pedra de marbre, hermós si vols, però qu'encubreix un fossar plé de miseria i de fang desfet. Soc lleig. . . ! Qué importa la lletjesa del rostre, (pobre màscara que cobreix nostres deformitats!) si lo que té d'ésser bell, és el cor? No facis cas de l'exterior; penetra a dintre, molt profund i allà hi trobarás lo qu'és digne d'estimar. . . . Besa al rostre lleig qu'encubreix a un cor bell i noble: és digne d'aixó! Aparta de tu, rebutja a les caretes hermoses que porten, amb elles, cors pestilents i verinosos: podrien tacar-te amb el seu llot!

— Al lluny se senten les campanes que desgranen el seu llarg rosari d'hores. Segueix la veu.

— Rius veritat? Ets incrédula! Adéu, Maria. Tingues present aixó que t'he dit. Déu vulga qu'un jorn no ploris al recordar-ho! Les caretes passen perquè sols serveixen per ajudar-nos en el paper que representem. Són els cors que valen i no passen mai! Soc lleig? Si el rostre és tan sols una màscara!

Els estels rellueixen més fort que mai. . . . Sembla que les tenebres s'esvaeixen. . . .

EL COMTE RAÚL

AQUEST NÚMERO HA ESTAT REVISAT PER LA
CENSURA GOVERNATIVA.

Per amor a la terra

Estimulat per l'esforç constant que suposa la confecció del setmanari que veu la llum a Palamós, amb el nom de Costa Brava, revista que no per ésser humil en presentació i text, si així es vol, deixa d'ésser ben estimable, m'he proposat col·laborar, si ho creieu pertinent, a la vostra obra, fent una sèrie d'articles que amb el nom de «Per amor a la terra» voldran fer conèixer la nostra serra veïna de Les Gavarres, tan hermosa i tan digna d'ésser cantada i descrita per plomes més autoritzades que la meua. Ben l'hi creure que les meves pobres narracions, seran d'un bell i atractiu estil i ja faríeu prou si elles venien a grafar una part de les graússimes impressions que serva i rep l'esperit al posar-se en contacte amb la naturalesa; no, elles no seran altra cosa que un senyalament de llocs i de rutes, i ben satisfet estaria si tenien la força d'estimular a algún llegidor freturós del gaudir que a mi em subjuga. Crec, fermament que la ponderació de l'amor vers una cosa, no consisteix en el potent desig de possehir-la sinó que ve determinat per la potencia en retindre-la un cop és possehida i per tant que l'estima a nostra terra, será més ferma, quan més visqui en nosaltres i per aixó fer cal coneixer-la i que comes i fondals ens recordin una anécdota simpática. No es cregui tampoc, que caigui en la deria de fer gran excursionisme (tot i creure'l un mitjá de perfecció) perquè sé que fuig del meu alcanç; ara, passar unes hores, una diada en plena natura, aixó está a l'alcanç de qui vol fer-ho, doncs no són les despeses (es poden fer ben humils) l'obstacle, sinó la força muscular i la receptivitat de cada hù, les que ho assenyalen. Sé les objeccions que se'm presentaran: la manca d'entrenament, la llunyania, incomoditat de camins, etc. i dec afirmar que aixó són causes aparents; la vera causa si existeix és el tedi davant l'espectacle de la naturalesa, tedi que no concibeixo ni comparteixo, o bé una suggestió social que ens lliga i ens esclavitzava. ¡Oh si les joventuts coneixien la llum de Romanyá, com els hi fóra plaent aquell passeig de carena, balcó obert de bat a bat o la jaça en els prats d'en Cama, cara a cara aquest Palamós d'una formosor extraordinaria! ¡Com viurien els romántics, deambulant per la vall dels Molins o en les ombries de la font de cá'n Mont! I els d'imaginació viva, feridora, com serien colpits, per la boscuria ingant d'afraus arreconades i hospitalaries! Recordo una sortida feta amb dos amics de Palamós en el mes de Gener a Romanyá. La gebrada emblanquia camps i herbeis fins a cá'n Riera; esmor-

zarem sota un suro que gotellejava, pel foc encés per nosaltres i el bon sol que ens venia a veure i a l'arribar a dalt, un d'ells amb gest hierátic i convençut exclamá: ¡Qu'és gran aixó! ¡Mira el nostre poble allá baix! ¿Qui s'atreviria a dir que no és bonic ni ben emplaçat? Aquesta visió sola, val la caminada i la gebrada. Per veure Palamós tan sols, tots hauríem de pujar-hi! I consti que aquets dos amics no estaven pas gaire fets a camins trencats. Un altre testimoni pot parlar de l'aire diáfan i puríssim del llogaret dels Metges de quin, persona ponderada, m'afirmá que era un dels llocs més bells de la nostra província i així podria parlar de les fonts, torrents i vallades. El meu propósit doncs seria fer veure en els esclaus d'un viure social, que la máxima equanimitat de l'esperit salta del bosc, de l'aigua, dels torrents, dels ocells joguiners, de la flora selvatje; que tot és çanitó i bé poden uns dies a l'any, dedicar-se a aquesta activitat, que no té l'encís de l'espectacle, però té el premi de l'enfortiment.

ALBERT VILA

Record nadalenc

Som a la nit de Sant Esteve, més ben dit a la matinalada de l'endemá de Sant Esteve. La vila está en repós; després del brogit de dues festes está descansant amb un son dolç i suau, sense vent ni marejada. La mar está llisa i la lluna, plena, es reflexa per entre el cordam i les bergues de les poques embarcacions amarrades al moll, la sil·lueta de les quals zigzagueja damunt l'aigua argentada de lluna de la badia. La temperatura és suau i l'aire fi té encara un deix de nit nadalenca.

De la sala de ball d'una de les societats d'esbarjo en venen algunes notes escampades del darrer tango, que es gronxen llánguidament en l'aire impalpable, amb cadenciositats que fan imaginar com belles deuen ésser aquestes romances, cantades en les nits de lluna de la gran Pampa argentina, de la que ens parlen els literats sudamericans.

Les notes del tango s'estronquen; de la societat al·ludida, en van sortint sil·luetes, d'algunes de les quals la veu a l'atravessar el gruix dels abrigalls, agafa un só acoterrat de mascareta.

Les sil·luetes, a grups, es dispersen pels carrers solitaris, en diferents direccions; a la sala de ball van apagant els llums; del campanar es despengen tres batallades que sembla que tremolin a les branques nues dels plátans del passeig del Port.

Entre els grups que venen del ball, n'hi ha un format per tres nois. Amb la poca claror que hi ha per la carretera, i degut també a que van ben abrigats, fa de mal apreciar llurs fesomies. Parlen baixet i poc, es veu que prefereixen fer funcionar el pensament que la llengua.

Arriben els tres amics al carrer Major, fins a la Casa de la Vila. Allà, de les butxaques dels abrigs, en surten tres mans enguantades, que s'estrenyen efusivament. Dels llavis de cada hù, en brollen unes paraules una mica càlides d'emoció, i potser, més càlides i tremoloses que les dels demés, són les d'un al qual despedeixen. És un minyó que ha anat a passar la tradicional festa de Nadal a casa i ara s'en entorna cap a ciutat.

Un cop separat dels companys, el minyó que s'en ha d'anar, amb passa llarga i lleugera, travessa els carrers adormits de la vila fins arribar a casa seva, on va a donar la darrera abraçada als pares abans d'anar a agafar el tren miniatura, que s'espera a la sortida de l'estació, llençant esbufecs de vapor blanc dels costats de la màquina, per a donar-se importància.

Segut en un banc d'un vagó que al córrer sembla que hagi de desencolar-se, aquell minyó que va a ciutat, amb l'abrig cordat de dalt a baix, el barret enfonsat i les mans a les butxaques —en el vagó, el fret hi entra per tots costats— aclofat en mig d'un recader gros, embolcallat amb una manta ratllada, que ha pujat en una vila veïna, i que ronca com una manxa embussada i un marxant amb brusa negra i gorra de seda que tot fumant caliquenyos s'arrepénja en la seva vara de freixa, intenta agafar, encara que només sigui per un ala, el son, però encara no abaixa les parpelles, i com en un film, reviu les emocions i impressions que ha sentit en les ja esvaïdes festes.

De una a una va veient i resseguint les coses que ha fet i ha vist en dos dies; la família, els amics, les noies, el ball, —la música del qual encara li bruzeix a les orelles—. Quan és ací, s'hi detura; el seu cor jove fa un saltiró i li apunta un somriure —ignorem si irònic o dissimulador— que es perd sota la solapa alçada de l'abrig.

Amb tot i no ésser un gran ballador, a la sala de ball és on més estona hi joguineja el seu pensament, recorda les noies que hi ha vist —els nois, cosa rara, queden esfumats a segón terme—. En el seu, diguem-ne somni, el ball va agafant una forma de toia, les flors de la qual tenen per corol·la la cara de noies conegudes. N'hi ha de totes, clavells rojos d'amor, senzilles violetes perfumades, pensaments morats i grocs, dalies orgulloses, crissantemes tristes, roses fresques de pètals avellutats i flairosos, etz., que s'ar-

remolinen al voltant d'una que hi ha al mig, però que no deixa, com les altres, el seu estat de noia per agafar forma de flor, ans al contrari, les seves faccions s'arrodeixen i el dibuix de la seva cara es fa més precís, els ulls negres agafen llússor, en una paraula, aquella cara agafa la forma d'una noia coneguda la nit de Nadal. Una noia que es destaca de les demés per la seva originalitat.

Conversa florida, coneixements literaris i d'idiomes, etz., cosa difícil de trobar en una noia bonica i de bellesa tan única. Sense haver d'emprar el maquillatge, la seva faç, que enmarquen uns cabells bruns que li cauen en forma de trena al damunt del muscle, té la transparència de la porcelana de Xina, les dents petites, darrera uns llavis d'una rojor natural, no amb l'esclat barroer del carmí, sinó més aviat d'un rosat pàlit, de Verge, que al riure li fa marcar un clotet a la galta, un clotet, que ell sol ja faria ésser-la bonica si els demés motius de la seva cara no fossin tan perfectes i el cos sobre el qual es gronxen, no fos tan deliciosament flexible. . .

Peró, una sotragada que ha donat el vagó l'ha tret del seu fantasiejar, han arribat a Flassá. Al damunt dels vagons hi ha una capa blanca de gebre, cal abrigar-se per a agafar l'expres.

F. JUANALS I DAGAS

FUTBOLERES

Campionat provincial

ONZENA JORNADA

IMPRESSIO

A La Bisbal, una honorable desfeta dels professionals vermells enfront dels professionals gironins.

A Olot, el senyor Lloses, àrbitre col·legiat que ja havia «guanyat» al Palamós el partit de Girona, n'hi «guanya» un més . . . que potser serà l'últim. Cal aclarir que el senyor Lloses, va prometre que —cansat de comprovar que amb el xiulet a la boca és una calamitat— no arbitraria més. El col·legi d'àrbitres està d'enhorabona. Una nul·litat menys.

A l'Escala l'onze titular s'apunta dos punts més que el porten altra volta al segon lloc de la classificació general.

A Guixols, finalment, el Ceida, refet i entusiasta venç copiosament la U. S. Figueres.

F. C. Olot, 4

Palamós S. C., 2

Fins ara, els partits entre aquests dos cercles havien estat models d'esportivitat. Lluita noble per part dels jugadors i bona acollida per part del públic, a Olot i a Palamós. En la darrera visita dels olotins, el partit va ésser una bassa d'oli i el públic va aplaudir repetidament als forans.

La tradició s'ha trencat. . . Bé hem de creure-ho així. Quina rebuda, a Olot! Aquells jugadors tan esportius, de joc net i afligranat que tan ens plaïen, varen comportar-se de fàisó brutal en vers els nostres Cosses, cops de colze, travetes, cops de puny. . . . Tot un seguit de coses reprobables que =si bé en els jugadors de la U. S. Bisbalenca no estranyariem= en els olotins esdevenen incomprensibles.

I el públic! Però, que va passar que el públic d'Olot es comportés d'aquella manera? Perqué, si bé de primer antuvi solsament cridaven, més tard preferiren els insults més barroers, més injustos i fóra de tó que hom pugui imaginar-se.

Mancat de Forné, Ribera i Molla el Palamós va arrengrer un onze que lluità amb tota la voluntat d'aquest món. Fins els joves Garcia i Napoleón feren un partit honorable. Varen perdre, si, com perdrán sempre que arbitri llurs partits el senyor Lloses, brétol com ell s'ól, que féu l'arbitratje més calamitós que pugui fer-se.

L'Olot va obtenir el seu primer títol per mitjà d'un oportú cop de puny. El segón de penal, injust a tot ésser-ho. . . El senyor Lloses anava contentant a la parroquia amb aquella naturalitat propia de la costum. Per aixó no s'hi va pensar gaire per anul·lar dos gols al Palamós que, desmoralitzat i audicapap per les lesions de tots els onze jugadors s'aguantava miraculosament.

En aquestes condicions, qui no perd? Vèncer, no és posible.

Com era arrengrerat el Palamós: Porro, Company, Gai, Gou, Rosalench, Ventura, Aliu, Napoleón, Valls, García, Avellí.

Acabat el partit la nota cómica va anar a càrrec de l'àrbitre, el qual en acabar l'encontre, va fugir com un esperitat, amb el traje de carrer a les mans i el xiulet a la boca.

De pànic sols en tenen els malfactors.

Per la comissió de competició de la F. C. F. A., ha estat desqualificat, per sis mesos, el porter i capitá de la U. S. Bisbalenca, Soler:

Com és recordará, Soler va agredir per dues vegades l'àrbitre i, en ésser-li ordenat que sortís del terreny de joc, va negar-se-hi. A més, fou l'iniciador de

bona part dels incidents que es promogueren en el transcurs de l'encontre.

Que nosaltres sapiguem, l'àrbitre, que és tan «cafetera» com desmemoriat, no ha dit res d'aquell gol que no va entrar.

Puntuació

CLUBS	J	G.	P.	E.	GF.	GC.	P
U. D. Girona	11	10	0	1	45	16	21
Palamós S. C.	11	5	4	2	21	17	12
F. C. L'Escala	11	6	4	1	24	22	13
U. S. Figueres	11	3	6	2	18	22	8
A. S. D. Girona	11	3	5	3	17	24	9
Olot F. C.	11	4	5	2	16	23	10
U. S. Bisbalenca	10	3	7	0	12	22	6
Ceida	10	3	6	1	17	24	7

Manca consignar el partit U. S. Bisbalenca - Ceida suspés.

ALLIER

Noticiari

Amb ocasió de Cap d'Any el dilluns a la nit tingué lloc un ball nomenat del Raím en el Casino El Port que resultá molt concorregut si tenim en compte el mal temps regnant i que no pará de ploure des de les tres de la tarda. Al Centre Federal, tenien anunciat un ball igual amb valuosos regals que hagueren de suspendre seguint el ball completament gratuít per els balladors que hi assistien.

Un ball, també del Raím, tingué lloc al Casino L'Unió el mateix dia que resultá força lluit.

L'any nou, doncs, ha estat rebut com mai en la nostra vila i sembla que no li hagi plagut del tot ja que durant els dies que en portem transcorreguts el temps s'ens ha mostrat, més que inclement, hostil.

Per excés d'original hem hagut de retirar d'aquest número alguns articles i noves que publicarem la setmana entrant. Segueix obert el nostre concurs de bellesa que restará tancat el dissabte vinent.

Madame X a Palamós

Amb motiu de l'exposició MADAME X, que es va inaugurar a la Perfumeria «LA FLORIDA», de la senyoreta Pepeta Fernández, Major, 2 i Aixampli, 1; hem

pogut recullir amplis comentaris en favor de les creacions MADAME X, entre el més selecte de la nostra societat qu'ha assistit a l'inauguració de la referida exposició. La finalitat que perseguia l'exposició dels nous i variats models de faixes, sosténs i aparells de cura facial, per heamosejar i perfeccionar les faccions i treure les arrugues, ha merescut l'aplaudiment de les dames com s'ha pogut apreciar per la concurrència que va assistir a l'Exposició;

Es ja tan divulgat i merescut el prestigi de les fajes Madame X, que tenim de considerar com un encert l'esforç qu'ha portat a cap la senyoreta Pepeta Fernández, en combinació amb els Establiments Madame X d'Espanya, per a donar a conèixer les seves noves creacions, i les senyores que segueixen al

les senyores que sentin l'esperit de distinció i elegància es donaran cita avui sens falta a casa de la senyoreta Pepeta Fernández, Perfumeria La Florida, carrer Major 2 i Aixampli 1, per aprofitar l'indubtable dia els dictats de la moda i del ben vestir no deixaren d'aprofitar l'ocasió que se'ls hi presentava per a conèixer i adquirir una faixa Madame X.

L'exposició es clausurarà avui. No és possible demorar-la ni un dia més ja que altres ocupacions reclamen la presència de la senyoreta especialitzada que té a llur càrrec la citada exposició i venda. No obstant, és de suposar que l'aristocràcia local i totes comoditat que els Establiments Madame X, els deparem per a conèixer les seves noves creacions que tan apreciades són per totes les senyores que desitgen millorar la seva silueta, rectificar la línia, i, en definitiva, semblar més esbeltes i més ágils. Cridem, doncs, l'atenció de les senyores que encara no hagin visitat l'Exposició Madame X, per a que no deixin passar per alt la seva visita a la mateixa de la que en podran treure ensenyaments científics i pràctics.

FIFÍ

S. Plaja Villena

Centre General de Suscripcions

Venda i suscripció a tota mena de periòdics i revistes nacionals i estrangeres.

Corresponsal de les principals editorials de Barcelona i Madrid.

No embruta
No engrassa
No tenyeix

Torna als cabells blancs el seu color natural sense tenyir-los.

Informarà
L. PUIG

(BARBERIA)

Tintoreria "LOS MIL COLORES"

ANTONI GÜELL

Tenyits i rentats de tota classe de trajos i vestits i els seus similars.

Dols i altres serveis a les sis hores.

DESPATXOS:

Sabateries Velles, 8 i Projeús 31 — GIRONA
Passeig Castelar, 9 — PALAMÓS
TALLERS: Pedret, 7 — GIRONA

Royal Sport Bar

Cervantes, 38 i 40

Begudes de marca - Servei acurat - Lloc reunió de dels aimants d'els sports

TIP. EMPORIUM-PALAMÓS

MARIA ARTIACH...

... PERLA VERDADERA

Entre las perlas que hacen resaltar la hermosura de la mujer, pocas, generalmente, son verdaderas.

¿Cuál es la verdadera, la auténtica Galleta María?

Una galleta María, para ser buena, sólo ha de contener:

mantequilla riquísima

harina de primera calidad

leche pura sin desnatar

azúcar refinado superior

Y su tueste debe ser perfecto

Estos son los componentes de la Galleta María ARTIACH, ricamente tostada

PIDA VD. SIEMPRE GALLETAS
MARIA

Artiach

MARIA ARTIACH